

– Съгласна съм! Умирам за водица!

Взела Севда орехчето и пийнала. Доведената ѝ сестра измъкнала една кука за плетене от торбата си и изкарала двете ѝ очи.

– Недей, сестро! – изплакала Севда, – да ми бе оставила поне едното око.

– Нищо няма да ти оставя, змеице, очите ти взех, ще ти взема и царския син с цялото му богатство. Нищичко няма да ти оставя.

Точно по това време кочията минавала по моста над една дълбока река. Сестрата съблякла сватбените дрехи от Севда и ги облякла, взела царските нанизы от шията ѝ, нанизала на тях Севдините очи, сложила ги на своята шия и бутнала Севда в голямата река.

Реката завлякла Севда към близката гора. Било пладне. Белобрад говедар водел по това време животните на водопой, чул някой да вика. После видял, че момиче се дави. Навлязъл в реката, издърпал сляпата Севда, покрил я с ямурлука си и я завел у дома.

Бабата, като видяла красивата девойка, много ѝ се зарадвала. Сложила я до печката да се постопли, излязла в гората, за билки за наранените ѝ очи.

А белобрадият говедар попитал:

– Как се казваш, дъще?

– Името ми е Севда, дядо. Моят баща е говедар като теб.

– Ами как си попаднала в реката и защо са ти изкарани очите? Много кръв е изтекло от тях. Какво се е случило?

– Аз, дядо, бягам от баща си. Всяка вечер пие, напива се и като си идва у дома, ме бие – излъгала Севда. – Затова избягах. Когато минавах по моста, ме